

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶν εἰς τὴν χώραν ὅμων ὁμηροῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς

Ἐτήσια Δρ. 16.—
ἡ ἔμμητος > 8,50
Τριμηνίος > 4,50

Ἐξωτερικὸς

Ἐτήσια Δρ. 25.—
ἡ ἔμμητος > 13.—
Τριμηνίος > 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτήσια) δολλάρια 4.

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1875

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 26 Φεβρουαρίου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου Δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 13

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'

ΟΙ ΔΥΟ ΦΡΕΔΟΙ

Ὁ Φιδὲς δὲν ἔλεγε φέμματα πῶς τὸ σπῖτι τοῦ ἦταν ὠραῖο. Κατοικοῦσε σ' ἓνα θαυμάσιον ἐξοχικὸν σπιτάκι στὴν ὁδὸν Ὁρλεάνης, ποὺ ἀπείχε λίγες ἑκατοντάδες μέτρα ἀπ' τὸ Φραγμὸ τῆς Κολάσεως. Ἦταν χτισμένο σὲ μιὰ θέσῃ ἐντελῶς ἐξοχική, πίσω ἀπὸ ἓνα σύδενδρο μέρος. Ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ ἐρχόταν μόνο τὸ καλοκαίρι καὶ ὁ Φιδὲς, φροντίζοντας διχῶς ἄλλο μήπως τὸ σπῖτι πάθῃ βλάβες τὸν χειμῶνα, ἀνέλαβε νὰ γίνῃ ὁ κάτοικός του καὶ ὁ φρουρός του.

Ἐπρόσεχε πολὺ νὰ μὴν ἀνάβῃ πῶς χωρὶς νὰ τραδῇ καλὰ-καλὰ τὶς κουρτίνες. Ἐμπαινε ἀπὸ μιὰ κρυφὴ πορτοῦλα ποὺ τῆς εἶχε σπάσει τὴν κλειδωνιά. Χάρη σ' αὐτὲς τὶς προφυλάξεις, ὁ Φιδὲς κατοικοῦσε ἀπὸ κάμποσες ἐβδομάδες στὸ σπῖτι αὐτό, χωρὶς νάρθῃ κανεὶς ὡς τώρα νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ.

Σ' αὐτὸ τὸ ἄνετο καὶ οἰκονομικὸ σπῖτι ἐφιλοξένησε τὸ Φρέδο ὁ ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας.

Ὁ Φρέδος κρατοῦσε ἓνα ὠραῖο δω-

μάτιο, θαυμάσιον ἐπιπλωμένο· δὲν ἦταν ὅμως καθόλου εὐχαριστημένος. Πολλὰς φορές, ὅταν ὁ Φιδὲς, πηγαίνοντας στὶς μυστηριώδεις τοὺς ἀσχολίας, τὸν ἀφίνε μόνο στὸ σπῖτι, ἔμενε ὥρες ὁλόκληρες συλλογισμένος.

Νοσταλγοῦσε τὸ στενὸ ὑπερῶ, ποὺ τὸ μοιραζόταν μὲ τὸν Ἰουλιανόν. Νοσταλγοῦσε τὴ φαεινὴ ἐργασία τοῦ ξυλουργείου, τὴν πλατιά καὶ ἀγαθὴ μορφὴ τοῦ ἀφεντικοῦ, τὸ τραπέζι ποὺ τὸ ὠμόρφαινε ἡ χαριτωμένη σιλουέττα τῆς λεπτῆς Σελίλης, ποὺ ἦταν τόσο νάστιμη ὅταν ἔφερνε τὴ μεγάλη σουπιέρα, τόσο βαρεῖα γιὰ τὰ μικρά της χέρια.

Ὅλ' αὐτὰ τώρα πᾶνε τελειώσαν. Μιὰ μοχθηρὴ γυναῖκα εἶχε ἀνατρέψει ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὸν εἶχε ρίξει τώρα στὶς περιπέτειες μιᾶς καινούργιας, ἀλλοιωτικῆς.

Ὁ Φρέδος εἶχε γίνῃ δόκιμος ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας. Ὁ Φιδὲς τοῦ εἶχε ξαναρχίσῃ μαθήματα τῆς τέχνης τοῦ κλέφτη, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ σύνθετη καὶ λεπτὴ. Κι' ὁ Φρέδος, χάρη στὸν τόσο σοφὸ καθηγητὴν του, ἐπρόδευε.

Τοῦ τὰ μάθαινε γιὰτὶ ἓνας ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας, πρέπει νὰ τὰ ξέρει ὅλα—ἔλεγε μ' ὑπερηφάνεια ὁ Φιδὲς. Πρέπει νὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ δράσῃ σ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς τέχνης. Ὁ Φρέδος ἦταν μαθητὴς καλός, ἐδεδαίωνα ὁ δάσκαλός του, ἐπιτηδεύει, μὲ φυσικὰ προσηρμήματα, δὲν εἶχε ὅμως ζωηρότητα καὶ πεποίθηση στὴν τέχνη.

Ἡ αἰτία τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς ἦταν τὸ ὅτι ὁ Φρέδος ἀρχίζε νὰ ἀηδιάζῃ τὰ βρωμερὰ αὐτὰ μαθήματα. Ὁ κακὸς Φρέδος, ποὺ ἡ ἀδικία τὸν εἶχε κάμει νὰ ξυπνήσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ, εἶχε ἐξαφανισθῇ. Ὁ καλὸς Φρέδος, ὁ τίμιος, ὁ εἰλικρινὴς καὶ φιλότιμος, ὁ Φρέδος ὁ ἐπη-ρεασμένος ἀπ' τὶς εὐεργετικὰ συμ-

«—Ἐγὼ λέγομαι Γάτουλας...» (Σελ. 91, στ. α')

βουλὲς τῆς μητέρας του, εἶχε ξαναέλθει καὶ ἐδοκίμαζε τύψεις.

Ὁ δάσκαλος δὲν ἄργησε νὰ διακρίνῃ τὴ μεταβολή, ποὺ εἶχε γίνῃ στὸ μαθητὴν του καὶ τὴν ἀποστροφή, ποὺ ἔδειχνε πρὸς κάθε τι σχετικὸ μὲ τὴν τέχνην τοῦ κλέφτη.

Θέλοντας νὰ τοῦ γυρίσῃ τὰ μυαλὰ καὶ νὰ τὸν κατηχήσῃ, τοῦ εἶχε δώσει ἓνα χειρόγραφο βιβλίο, ποὺ ἐξιστοροῦσε τὰ μεγάλα κατορθώματα τῶν ἱπποτῶν τῆς Μαύρης Μάσκας.

Στὸ βιβλίο αὐτὸ πολλὰς σελίδες ἔλε-γαν γιὰ τὸν πατέρα του.

Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀνάγνωση, ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι περίμενε ὁ Φιδὲς, ἔκαμε νὰ μεγαλώσουν οἱ τύψεις καὶ ἡ ἀηδία τοῦ παλίου μαθητευομένου.

Ὁ πῶς κρατιόταν τὸ καίμενο τὸ παιδί, γιὰ νὰ μὴ πῇ στὴ μητέρα του τὴν ἀλήθεια, ὅταν πηγύαινε νὰ τὴ βλέπῃ σχεδὸν κάθε ἐβδομάδα!

Ὁ κυρ-Ἀζάρ, τρομοκρατημένος ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τῆς ἀσημένιας σφυρίχτρας, εἶχε κρατήσῃ τὴν υπόσχεσίν του καὶ δὲν εἶχε πεῖ τίποτα στὴν κυρὰ-Δυρμπάν γιὰ τὸ διώξιμό τοῦ γιου τῆς.

«—Τί ἤρθε νὰ κάμῃς δῶ-πέρα;...» (Σελ. 89, στ. β')

«Η καλή γυναίκα φανταζόταν πάντα πως αυτός δούλευε στο μαγαζί του 'Αζάρ κι' όταν έρχόταν να την ιδεί, δεν έπαυε να τον έρωτά.

Δούλευε καλά; Πρόδευε;

«Η μητέρα άπορούσε κάπως γιατί ο μαραγκός δεν της έδινε πιά σημεία ζωής. Ο Φρέδος όμως της είπε πως αυτή ή εξαφάνιση όφείλεται στο ότι ή κυρία 'Αζάρ είχε άπαγορεύσει στον άντρα της να πηγαίνει στο σπίτι της χήρας του Δυρμπάν.

Αυτή ή δικαιολογία ήταν λογική κι' ή μητέρα τόν πίστεψε. 'Απέφυγε να πάη ή ίδια στο μαγαζί, για να μή θυμώση τή φοβερή Μελανία. 'Όλα λοιπόν διενόκλυναν τά ψέμματα του Φρέδου κι' έλα τόν έσπρωχναν στο δρόμο της κακίας, που τόσο άσυλλόγιστα είχε πάρει.

Οι διδασκαλίες του Φιδέ, τά παραδείγματα που τόν περιστοιχίζαν, θά κατανικούσαν μοιραία τούς τελευταίους του δισταγμούς.

Ένα βράδυ ο Φιδές γύρισε χαρούμενος.

—Σύντροφε, του είπε (έτσι ονόμαζε τόν μαθητή του) έχω μίαν ευχάριστη είδηση.

—Τί; ρώτησε αδιάφορα τόν παιδί.

—Είπα στο βασιλιά μας πόσο έχεις προσδεύσει και, αφού έχεις και τόσο δοξασμένο όνομα, αποφάσισε να σε όρκισή απόψε.

—'Α! έκαμε ο Φρέδος.

Ο κακοήργος άπόρησε γιατί ο Φρέδος δεχόταν με τόσο λίγον ένθουσιασμό τήν είδηση. Προσπάθησε λοιπόν να τού εξηγήση τί ήταν αυτή ή όρκωμοσία, που θά τόν έκανε όριστικά πιά μέλος της συμμορίας.

—Καταλαβαίνεις, σύντροφε, τού έλεγε... Θά λάβης τήν τιμή να όρκισθής πάνω στο κρανίο... Θάχεις τόν δικαίωμα να έρχεσαι στις συνεδριάσεις μας, θά συμμετέχεις στις επιχειρήσεις μας, δέν θά σου λείπει τέλος πάντων παρά μόνο τόν 'Αριστούργημά σου, για να γίνης ιππότης.

Πάντα ήσυχος ο Φρέδος, άνεπηρέαστος άπ' τόν λυρισμό τού συντρόφου του, τόν έρώτησε:

—Τί είναι αυτό τόν 'Αριστούργημα που λέτε;

—Νά τί θέλω να πώ, εξήγησε ο Φιδές. Σύμφωνα με τούς κανονισμούς μας, που τούς έχουμε αντιγράψει άπ' τις παλιές Συντεχνίες, κανείς δέν έχει τόν δικαίωμα να ονομασθή ιππότης της Μαύρης Μάσκας και να επιχειρή μόνος του κλοπές, άν δέν έχει πάρει τόν τίτλο τού «τεχνίτη» ύστερ' άπό μιά κλοπή άρκετά επιτυχημένη, μιά τολμηρή επιχειρήσιμη καμωμένη μ' επιτηδειότητα, ώστε ν' άποτελή ένα «άριστούργημα». 'Αλλοτε οι μαραγκαί

π.χ.—ή παλιά σου τέχνη—δέν είχαν τόν δικαίωμα ν' άνοίξουν μαγαζί, όρο-τού δείξουν τήν επιτηδειότητά τους στην τέχνη. 'Εδειχναν σ' έναν κριτή ένα έργο, που τόν είχαν κάμει μόνοι τους, κι' έπερναν τόν τίτλο τού «τεχνίτη». Αυτή τή συνήθεια διατηρούμε κι' έμεις. 'Απόψε λοιπόν θά σου έπιτραπή να είσχωρήσης στο μυστηριώδες σπήλαιο, που δέν τόν ξέρει κανείς άλλος εκτός άπό τούς όγδοντάεξη ιππότες, που άποτελούν τήν 'Εταιρία μας. Θά ονομασθής μέλος της Μαύρης Μάσκας και δέ θά σου μένη παρά να κάμης τόν άριστούργημά σου. Κατάλαβες τώρα;

—Κατάλαβα, άπάντησε τόν παιδί.

—Καλά λοιπόν, έλα στο Φραγμό της Κολάσεως. 'Εγώ, σάν κηδεμόνας, θά σε περιμένω εκεί, για να σε οδηγήσω ύστερα στο σπήλαιο. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι!

Ο Φιδές έφυγε κι' ο Φρέδος έμεινε μόνος στο σκοτεινό σπίτι.

Και τότε, μέσ' στη συνείδηση τού παιδιού, άρχισε μιά φοβερή πάλη.

—Νά πάω σ' αυτή τή συνεδρίαση; συλλογιζόταν ο Φρέδος. 'Αν πάω, σημαίνει πως μένω όριστικά πιά στο έπαγγελμα τού κλέφτη κι' αφίνω για πάντα τήν ελπίδα να ξαναγίνω τίμιος άνθρωπος. Τί θά ειπή ή μητέρα, όταν μάθη πως κι' εγώ, σάν τόν πατέρα μου, είμαι μέλος της Μαύρης Μάσκας!

Και μ' αυτή τήν σκέψη, τού ήρθε να τρέξή άμέσως στη μητέρα του και να της τά πη έλα; μιά άλλη σκέψη τόν έκράτησε:

—'Αν δέν πάω στη συνεδρίαση, συλλογίστηκε, άν κόψω τις σχέσεις μου με τόν Φιδέ και τούς κακοήργους, δέ θά μου δίνουν πιά λεφτά, για να τά πηγαίνω στη μητέρα μου ταχτικά κι' έτσι να με νομίζει ακόμη μαθητευόμενος. 'Αντί να μās δοθούν και να μās προστατεύουν, κι' αυτή κι' έμένα, όπως τήκαναν ως τώρα, οι ιππότες της Μαύρης Μάσκας θά θελήσουν να εκδικηθούν γιατί τούς άφισα κι' ίσως κάμουν κακό στη μητέρα μου.

Τόν παιδί συλλογιζόταν και δέν ήξερε τί να κάμη. 'Η δυστυχία τόν είχε πρόωρα ώριμάσει τόν παιδί αυτό των δεκατριών χρόνων κι' έννοιθε όλη τή σοδαρότητα τών όσων σκεπτόταν να κάμη. 'Ενοιθε ότι άπ' τήν άπόφαση που έμελλε τώρα να πάρη, να πάη δηλαδή στη συνεδρίαση, ή να τρέξη στη μητέρα του, κρεμόταν ή κατεύθυνση όλόκληρης της ζωής του.

Περισσότερο άπό μίαν ώρα έμεινε έτσι βυθισμένος σε σκέψεις.

Έξαφνα πετάχτηκε όρθος και με φωνή δυνατή, σά νάθελε να διακηρύξη τήν άπόφαση, που είχε πάρει, φώναξε:

—Λοιπόν, μάλιστα! θά πάω στ' συνεδρίαση... θά γίνω ιππότης της Μαύρης Μάσκας, αφού μόνον έτσι μπορώ να θγάνω τόν ψωμί μου. μ' δέ θά πάω να είμαι τίμιος παιδί!

Τώρα, πως ο γιός τού Δυρμπάν όρηκε τρόπο να συνδυάση τά καθήκοντα ενός ληστή κι' ενός τίμιου ανθρώπου; Πως είχε συμβιβάσει τούς δυο Φρέδους, τόν καλό και τόν κακό, που φιλονεικούσαν άκόμη μέσα του;

Οι κατοπινές του περιπέτειες θά μās τόν μάθουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

'Απ' τήν πλατεία, όπου ύψωνόταν ο Φραγμός της Κολάσεως, άρχιζαν δυο δρόμοι: 'Η όδός 'Ορλεάνης κι' ή όδός της Κολάσεως, που θγάζει στα λατομεία τού 'Ισού.

Είναι βράδυ, ή ώρα δέκα. Ένας ψηλόλιγνος άνθρωπος, κρατώντας άπ' τόν χέρι ένα παιδί, περνά μπρος στους εισερχόμενους στο φυλακείο τους, γύρω άπ' τή ζεστή σόμπα, και παίρνει τόν δευτεροάπ' τούς δυο δρόμους, που είπαμε.

Ο άνθρωπος αυτός είν' ο Φιδές και τόν παιδί ο Φρέδος.

Μόλις πέρασαν λίγες εκατοντάδες μέτρα, ο Φιδές άφισε τόν δημόσιο δρόμο και πήρε ένα μικρό κατηφορικό μονοπάτι γεμάτο χαλίκια.

Τόν σκοτάδι ήταν πυκνό και για να διευθυνθή κανείς μέσα στους άτέλειωτους έλιγμούς, που έκανε τόν μονοπάτι, έπρεπε να ξέρη καλά τόν δρόμο του.

Ο γιός τού Δυρμπάν, σκοντάφτοντας στις πέτρες, που κυλούσαν μπρος στα πόδια του, έτρεχε όσο μπορούσε με τά μικρά του πόδια, πίσω άπ' τόν δάσκαλό του, που κάθε τόσο γύριζε και τούδινε κουράγιο με λίγες σιγανές λέξεις:

—Πρόσεχε... Έδώ είνε τρύπα... Μή φοβάσαι, κοντεύουμε.

Μ' όλο τόν σκοτάδι, ο Φρέδος διέκρινε μερικές μυστηριώδεις σκιές, που φαινόταν ν' ακολουθούνε τόν ίδιο δρόμο.

—Είναι οι ιππότες, τού εξήγησε ο κακοήργος, κι' έρχονται στη συνεδρίαση. Σκύψε τώρα, γιατί φτάσαμε στην είσοδο της σπηλιάς.

Χωρίς ν' ανάψη τόν ελάχιστο φώς, πράγμα άδυστηρά άπαγορευμένο άπ' τόν κανονισμό, ο Φιδές πήρε άπ' τόν χέρι τόν μικρό τόν σύντροφο και μπήκε μαζί του μέσα σ' ένα σκοτεινό διάδρομο, που έμοιάζε σά νάέμπαινε στα έγκατα της γής.

Ο κακοήργος, για να διευθυνοθή, έφαχνε με τόν πόδι τόν έδαφος, όπου δίχως άλλο θά ήταν θαλάσσιος.

μένα σημάδια, που μόνο οι συμμορίτες θά τάζεραν. Δέκα λεπτά διήρκεσε αυτό τόν ψηλαφητό περπάτημά τους στο σκοτάδι. 'Υστερα ο Φρέδος διέκρινε ένα άμυδρο φώς.

—'Επί τέλους! συλλογίστηκε.

Και διευθύνθηκε γρήγορα προς τόν φωτεινό σημείο.

Έκει τόν περίμενε άλλη έκπληξη.

Τρεις ιππότες, με τις μαύρες μάσκες στα πρόσωπα, στεκόνταν γύρω άπό ένα μαύρο πηγάδι, άνοιγμένο στο έδαφος. Στο όθλο, πάνω άπ' τόν στόμιο τού πηγαδιού ήταν στερωμένη μιά γερή τροχαλία. Γύρω της περνούσε ένα σχοινί, που κρατούσε ένα καλάθι, άρκετά ευρύχωρο για να σταθούν επάνω του δυο άνθρωποι.

Ο Φιδές έπήδησε χωρίς δισταγμό στο καλάθι, έκαμε νόημα στο Φρέδο να πηδήση κι' αυτός, φιθύρισε μιά συνθηματική λέξη και φώναξε:

—'Εμπρός!

'Αμέσως τόν σχοινί γύρισε στην τροχαλία κι' ο Φρέδος έννοιωσε πως έβυθιζόταν με πολλή ταχύτητα. Σε λίγα δευτερόλεπτα τόν καλάθι άγγιξε τόν χάρμα, όπου τρεις πάλι άνθρωποι με μάσκες περίμεναν.

Ο Φιδές είπε πάλι τήν συνθηματική λέξη. Τού έδωσαν μιά λάμπα και, ακολουθούμενος πάντα άπ' τόν Φρέδο, μπήκε σ' ένα σκοτεινό κι' υγρό διάδρομο, που είχε μήκος πεντακόσια σχεδόν μέτρα.

Έξαφνα, έγεινε μιά άπότομη μεταβολή, μιά άπίστευτη αλλαγή σκηνογραφίας! Ο Φιδές έτράβηξε μιά κουρίτσα κι' ο Φρέδος είδε μιά μεγάλη λαμπροφωτισμένη σπηλιά. Πάνω σ' ένα έδαφος θρόνου καθόταν ο Σφάχτης, ο βασιλιάς της Μαύρης Μάσκας.

Στό κεφάλι φορεί στέμνιμα, είναι τυλιγμένος μ' έναν πλατύ κόκκινο μανδύα και κρατεί στο χέρι τόν κοκκαλένιο στιλέτο, σημείο της εξουσίας του. Γύρω του κάθονται σε ήμικύκλιο οι ιππότες με τις μάσκες. Στη μέση τού κύκλου είναι ένα μεγάλο τραπέζι, όπου είναι τοποθετημένο ένα διδύλο και μιά νεκροκεφαλή. Βαθεία σιωπή βασιλεύει σ' αυτή τήν παράξενη συνάθροιση. Μόνον ο Φρέδος δέν φορεί τή διακριτική μάσκα και τά βλέμματα που είναι καρφωμένα πάνω του, χωρίς να τά βλέπει, τόν στενοχωρούν.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΥΨΑΛΑ

Υπάρχουν άνθρωποι που κρημνίζουν με τόν χαρακτήρα των ό,τι δημιουργούν με τόν νοόν των.

Κι' ο κοργιός, όταν είναι χορτάτος, περπατεί με άξιοπρέπεια.

Α. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΜΑ

(Μεθοδος)

Κάποτε, 'ετα παληά τά χρόνια, άνταμώνανε σ' ένα σταυροδρόμι τόν Ψέμα με τήν 'Αλήθεια. 'Αφού χαιρετιστήκανε, ρώτησε τόν Ψέμα τήν 'Αλήθεια πως τά περνάει.

—Πως τά περνάω; τού άποκρίθηκε κακά, ψυχρά κι' άνάποδα! κάθε πέρσου και καλύτερα.

—Δέν είναι ανάγκη να μου τόν πής γιατί τόν βλέπω και μόνος μου 'ετα κουρελιάρικα ρούχα σου και 'ετα ξεσκισμένα παπούτσια σου κι' άκόμα νοιώθω πως και τά χνώτα σου δρωμάνε άπό τήν πείνα.

—Νά, έχω τρεις ήμέρες σωστές τώρα, που είμαι νηστικιά... Τόν ξέρεις δά καλά και σύ, πως είμαι πικρή και μαλωτέρα, γι' αυτό όπου κι' άν πάω, βρίσκω τόν μπελά μου, και κοντά σε μένα κι' εκείνοι, οι λίγοι, που με άγαπάνε. Δέν είναι βέβαια ζωή αυτή, μιά δέν μπορώ να κάνω κι' άλλοιώς, γιατί τέτοιο είναι τόν σκαρί μου.

—Θέλεις όμως και σύ και τα τραβάς όλ' αυτά! Έλα μαζί μου να ντυθής ρούχα χρυσά σάν τά δικά μου, και να χορτάσης φαί σάν τήν κότα 'ετα μύλο' μόνο να δαγκάσης τή γλώσσα σου και μή γάλλης άχνα σε ό,τι θά πω ή θά κάνω.

Η 'Αλήθεια δέχτηκε, για μιά φορά μονάχα, να πάη να φάη μαζί με τόν Ψέμα, γιατί δέν μπορούσε να σταθή 'ετα πόδια της άπό τήν πείνα.

Ξεκίνησαν λοιπόν και ύστερα άπό κάμποση ώρα, έφτασαν σε μιά μεγάλη πολιτεία, μπήκαν 'ετα μεγαλύτερο ξενοδοχείο που ήταν γεμάτο κόσμο κι' έκάθισαν κι' έφαγαν άπό τά καλύτερα φαγιά.

Σάν πέρασε πολλή ώρα και οι μισοί πελάτες είχαν φύγει άπό τόν ξενοδοχείο, χτύπησε τόν Ψέμα με τά χέρια του 'ετα τραπέζι και τότε πήγε κοντά τους ο ίδιος ο ξενοδόχος να τούς περιποιηθή, γιατί τόν Ψέμα φαινότανε σάν μεγάλος αφέντης, και τούς ρώτησε τί προστάζουν.

—Περιμένω τόση ώρα να μās στείλεις τά ρέστα άπό τή λίρα, που δώκα 'ετα τόν παιδί σου, εκείνο που μās έστρωσε τόν τραπέζι και φάγαμε, είπε τόν Ψέμα.

Φώναξε άμέσως ο ξενοδόχος τόν παιδί, μιά έκείνο είπε, πως δέν τού δώκανε καμιά λίρα.

Θύμωσε τότε τόν Ψέμα κι' άρχισε να χτυπάη τόν τραπέζι και να φωνάζη δυνατά, πως δέν πίστευε ποτέ, ότι 'ετα ξενοδοχείο τέτοιο έκλεδαν έτσι τόν κόσμο, και πως αυτό θά ήταν προς γνώση του γι' άλλη φορά και πέταξε μιά λίρα 'ετα τόν ξενοδόχο.

—Νά, τόν λέει, δώσε μου τώρα τά ρέστα!

Ο ξενοδόχος, για να μή γίνεται σουσουρο 'ετα μαγαζί του, όχι μόνο δέν τήν πήρε, παρά έδωκε και ρέστα άπό τή φιλονεικούμενη λίρα και, για να ικανοποιήση άκόμα τόν Ψέμα, άστράψε κι' ένα μπάτσο τού παιδιού, που δέν θυμώτανε πως πήρε τή λίρα.

Τόν παιδί άρχισε τότε να κλαίη φωναχτά και να επιμένη πως δέν τού δώκανε λίρα' μ' τού κάκου, κανέναν δέν τόν πίστευε και τόν κακόμοιρο, φουσκωμένο άπό τά κλάμματα, βαριαναστέναζε και είπε:

—'Αχ που είσαι καϊμένη 'Αλήθεια, χάθηκες!

—'Εδώ είμαι, είπε μέσα άπό τά δόντια της ή 'Αλήθεια, μ' ήμουν τρεις ήμέρες νηστικιά και δέν μπορώ να μιλήσω να βρής τόν δίκιο σου, γιατί είναι δαμένη ή γλώσσα άπό τόν λόγο που έδωκα.

Όταν βγήκαν έξω, χασκογέλασε τόν Ψέμα και είπε της 'Αλήθειας:

—Βλέπεις πως τά καταφέρνω;

—Καλύτερα να φοβάω άπό τήν πείνα τού άποκρίθηκε ή 'Αλήθεια, παρά να κάνω τά δικά σου καμώματα. 'Αλλοίμονο 'ετα τόν κόσμο άν λείψω εγώ άπό τή μέση και μείνεις μόνος σύ και βασιλέψης. Μ' αυτό, πιστεύω, πως δέν θά γίνη ποτέ, γιατί εγώ έχω προστάτη τόν Θεό, και σύ τόν Διάβολο.

Και χωριστήκανε εκεί για πάντα και λένε, πως άπό τότε ποτέ πιά δέν ξανάκαν παρέα τόν Ψέμα και ή 'Αλήθεια.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

Ο ΚΥΡ-ΗΛΙΟΣ

[Κατά τόν Γαλιλέο]

—Πές μου, κυρ-Ηλιε, να χαρής, πές μου, που πές να κοιμηθής, όταν άλάνεται ή βραδυά κι' ο ύπνος παίρνει τά παιδιά;

—Νά κοιμηθώ! κι' έχω καιρό Τά μάτια έ,ω στιγμή δέν κλείνω και σάν κανιήλι λαμπερό στη γή τόν φώς μου πάντα χύνω.

—Πές μου, κυρ-Ηλιε, άν αγαπής, τότε που πές να ξαναχθής, όταν άλάνεται ή βραδυά κι' ο ύπνος παίρνει τά παιδιά;

—Τόν βράδυ, που κοιμάστε σεις, άλλα παιδάκια εγώ φωτίζω, σε μακρινές χώρες της γής, όπου καινούργια ήμερα άρχίζω.

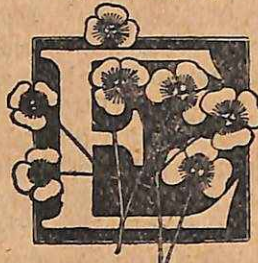
—Πές μου, κυρ-Ηλιε, άν αγαπής, τόσο μικρά μας αφού πές, καμιά φορά μίν ξεχαστής, και πιά σε μās δέν ξαναρής;

—'Εννοια σου, κι' είμαι ταχτικός. Τή Νύχτα εκεί όπου πρέπει άφίνω και πάντα όλολαμπρος, πιστός, έδώ ή εκεί τόν φών μου χύνω.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ

* Αγαπητοί μου,

ΓΝΩΡΙΣΑ αὐτὲς τίς ἡμέρες ἕνα νέο με ἄσπρα μαλλιά. Μὴ σὰς φανεῖ παράξενο: ὁ νέος ποὺ σὰς λέω ἦταν τριάντα χρόνων καὶ πο- λοὶ ἀσπρίζουν ἀπὸ τὰ εἰκοσιπέντε.

Ἐπειτα, αὐτὸς ὁ καλὸς εἶχε κι' ἕνα λόγο παραπάνω: Ἐννιά δόλα καὶ αὐτὸς ἦταν στρατιώτης! Στὸ Βαλκανικὸ Πόλεμο πῆγε, νομίζω, κληρωτός. Κι' ἀπὸ τότε, μὲ μικρὰ διαλείμματα, ὅλο ὑπηρετοῦσε. Ἀπὸ τὸ μέτωπο τὸν ἐστελναν στὰ νῶτα κι' ἀπὸ τὰ νῶτα στὸ μέτωπο. Πότε στὴ Μακεδονία, πότε στὴν Ἡπειρο, πότε στὴ Θράκη, πότε στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ὡς καὶ στὴ Ρωσία πῆγε πολεμῶντας.... Παντοῦ!

—Τέλος πάντων, τὸν ρώτησα, τέλειωσαν τὰ βάραντά σας, ἀπολυθήκατε;

—Ἐλπίζω, μοῦ ἀποκρίθηκε. Ἐκτὸς ἀν γίνῃ πάλι γενικὴ ἐπιστράτευση καὶ μὰς ξαναπάρουν.

—Ἐν τῷ μεταξύ... τί σκοπεύετε νὰ κάμετε; Ὁ ἐξακολουθήσετε τίς σπουδές σας;

—Σπουδές μ' ἄσπρα μαλλιά; μοῦ εἶπε. Ἦμουν πρωτοετῆς τῆς Νομικῆς ὅταν ἀναγκάστηκα νὰ τ' ἀφήσω ὅλα. Δὲν θὰ ξαναρχίσω βέβαια. Καὶ θὰ κοιτάξω τώρα κανένα πρακτικόν.

—Μιὰ φορά, νομίζω, δὲν ἐγγράφατε καὶ στίχους;

—Α, ναί, ἡ ποίηση, ἡ λογοτεχνία, ἦταν ἐν' ἀπὸ τὰ ὄνειρά μου. Ἴσως θὰ γινόμεναι κι' ἐγὼ κάτι τί. Ἀλλὰ τόσα χρόνια στὸ στρατό...

—Δὲν μπορέσατε νὰ κάμετε τίποτα, ἔ;

—Φυσικά! Ἡ λογοτεχνία, καθὼς ξέρετε, θέλει μελέτη καὶ ζωή. Δὲν εἶναι νὰ πάρете χαρτί, πέννα ἢ μολύβι, καὶ νὰ γράφετε ὅ,τι σὰς ἔρχεται στὸ νοῦ. Πρέπει νὰ μελετήσετε καὶ προπάντων νὰ ζήσετε, νὰ γνωρίσετε τὴ ζωή. Ἐγὼ, μόλις ἄρχισα νὰ τὴ γνωρίζω, πῆγα στρατιώτης. Ἐννιά χρόνια, τὰ καλύτερά μου, τὰ πέρασα στὸ στρατόπεδο, ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμον, μακριά. Μελέτη τίποτα, ζωή τίποτα. Πόλεμος μόνον. Νάρχισω πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή; Εἶναι ἀργά ὅπως καὶ γιὰ τὴν Ἐπιστήμη.

—Κρίμα! ἔκαμα. Δὲν ξέρω γιὰ τὴν Ἐπιστήμη. Ἀλλὰ γιὰ τὴν Λογοτεχνία, καθὼς θυμῶμαι ἀπὸ τὰ πρῶτα σας ἔργα, εἶχατε ταλέντο...

—Ἀν εἶχα, δὲν ἔχω πιά. Τὰ τα-

λέντο μου μαράθηκε, ἔσθυσε. Ἦαζι μὲ τόσα ἄλλα πράγματα, τὸ ἔφαγε ὁ Πόλεμος. Ἐ, δὲν πειράζει! Ἐχατε, βλέπετε, ἡ Βενετιά βελόνι! Ὁ θά γίνω ἐμπορος, ὑπάλληλος, ὅ,τι μπορέσω. Τὸ ἴδιο εἶναι... Ἐπειτα μήπως εἶμαι μόνος μου; Χιλιάδες νέοι βρίσκονται στὴν ἴδια κατηγορία. Ἡ γενεά μας, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη, στάθηκε ἄτυχη. Προσφέραμε βέβαια μιὰ μεγάλη ἐκδούλευση στὴν πατρίδα, ποὺ μὰς κά- νει περήφανους: Ἐλευθερώσαμε τόσα σκλαδωμένα μέρη, τόσους σκλάβους ἀδελφούς. Μὰ ἐμεῖς, ὡς ἄτομα, θυσιάζαμε. Θυσιάσαμε τὰ ὄνειρά μας, τὰ ταλέντα μας, τὸ μέλλον μας. Ὁ θά γινόμεσθε ἴσως κάτι τί καὶ τώρα βέβαια δὲν θὰ γίνουμε τίποτα. Ὑπομονή. Ἄλλοι θυσιάσανε καὶ τὴ ζωή τους. Στὸ βωμὸ τῆς Πατρίδας ὅλα!

Αὐτὰ εἶπαμε μὲ τὸν ἀσπρομάλλη νέο, ποὺ ἔμεινε στὸ στρατὸ ἐννιά χρό- νια. Κι' ἀφοῦ χωριστήκαμε, τὰ συλ- λογίστηκα πολὺ... Νὰ ἡ πότ μεγάλη θυσία ἀπ' ὅσες γύρισε ἡ Πατρίδα ἀπ' αὐτὴ τὴν τυχερὴ μὰ κι' ἄτυχη μαζὶ γενεά: ἡ θυσία τῶν ταλέντων ποὺ μαράθηκαν κι' ἔσθυσαν στὸ στρατόπεδο, τῶν ταλέντων ποὺ τὰ ἔφαγε ὁ παμφάγος Πόλεμος... «Χιλιάδες νέ- οι δρίσκονται στὴν ἴδια κατηγορία» μοῦ εἶπε. Κι' ἀλήθεια. Μέσα 'ς αὐ- τὲς τίς χιλιάδες, πόσοι δὲν θὰ εἶχαν ταλέντα, ἄλλος λογοτεχνικόν, ἄλλος καλλιτεχνικόν, ἄλλος ἐπιστημονικόν, πόσοι δὲν θὰ γινόνταν μιὰ μέρα ἔξο- χοι συγγραφεῖς, ζωγράφοι ἐπιστήμο- νες, μουσικοὶ, φιλόσοφοι. Ἀν ὅχι ὅλοι, τὰ ἐννέα δέκατα ἀπ' αὐτοὺς χά- θηκαν γιὰ τὴν Πατρίδα. Γιατὶ δὲν εἶ- ναι μόνον οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς γενεᾶς ποὺ ἔμειναν ἀπὸ τὰ εἰκοσι ὡς τὰ τρι- ἄντα τοὺς χρόνια στὸ στρατό κι' ἀπο- λύθηκαν ὅστερα μὲ ταλέντα σθυσμέ- να. Εἶναι κι' ἐκεῖνοι ποὺ πέθαναν, εἴ- τε στὸ πεδίο τῆς μάχης εἴτε στὸ νο- σοκομεῖο. Κάθε γενεὰ βγάζει ἕναν ἀ- ριθμὸν, μεγαλότερον ἢ μικρότερον, δια- λεχτῶν, διαπρεπῶν, καὶ κάποτε μεγά- λων ἀνδρῶν. Αὐτὴ ἡ γενεὰ θὰ βγάλῃ τὸν μικρότερον. Δὲν ἔχουμε νὰ περιμέ- νουμε ἀπ' αὐτὴ πολλὰ στὰ Γράμματα, στίς Τέχνες, στίς Ἐπιστήμες. Καὶ ξέρου- με τώρα τὸν κυριώτερον λόγον: Προσε- φέρθηκαν θυσία στὴν Πατρίδα, ποὺ τοὺς χάνει τώρα κι' αὐτὴν. Γιατὶ κέρ- dos τῆς Πατρίδας θὰ ἦταν ὅλοι αὐτοὶ οἱ διαλεχτοί, οἱ διαπρεπεῖς κι' οἱ με- γάλοι...

Εἶναι βέβαια πολὺ θλιβερό νὰ τὸ συλλογιέται κανεὶς. Ἀλλὰ δυὸ πράγ- ματα μποροῦν νὰ μὰς παρηγορήσουν. Πρῶτον, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλ- λοιῶς. Ἡ Πατρίδα εἶχε ἀνάγκη ἀπ' ὅλα τῆς τὰ παιδιὰ καὶ τὰ πῆρε. Δὲν ἦταν δυνατό νὰ ἐξαίρεσθαι τοὺς «τα- λαντούχους» καὶ τοὺς μεγαλοφυεῖς ὅπως ἐξαίρει τοὺς φθισικοὺς καὶ τοὺς ἡλιθίους. Δεύτερον, ὅτι σὲ λίγο ἔρχεται ἄλλη γενεά, ἡ γενεὰ ἡ δική σας— ποὺ δὲν θὰ πάθῃ τὰ ἴδια, γιατί ἔλ- πίζουμε πὼς οἱ πόλεμοι, ὡς ποὺ νὰ ἀνδρωθῇτε, θὰ ἔχουν τελειώσει. Ναί, ὡς ἐλπίζουμε πὼς κανένας ἀπὸ σὰς δὲν θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μείνῃ δέκα, τὰ καλύτερά του, χρόνια στὸ στρατό— καὶ πὼς ὅσοι εὐτυχισμένοι γεννηθῇ- κατε μ' ἕνα ὁποιοδήποτε ταλέντο, θὰ ἔχετε ὅλη τὴν ἀνέση καὶ τὴν ἐλευθε- ρία νὰ τὸ καλλιεργήσετε, νὰ τὸ ἀνα- πτύξετε καὶ νὰ γίνετε ὅ,τι θέλετε κι' ὅ,τι εὐγενικὰ φιλοδοξήτε.

Ναί, μὰ γι' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴ μείνετε τόσον καιρὸ στὸ στρατό, δὲν ἀρκεῖ νὰ εἰσθε πιδ τυχεροὶ ἀπὸ τοὺς νέους τῆς ἄτυχης γενεᾶς. Πρέπει νὰ κάμετε καὶ σεῖς ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ ἀναδειχθῇτε. Καὶ τὸ κυριώτερον εἶναι ἡ συστηματικὴ ἐργασία, ἡ προγραμ- ματικὴ μελέτη τῶν βιβλίων, τοῦ κό- σμου, τῆς ζωῆς. Ἀπαιτεῖται ἐξαιρε- τικὴ ἐπιμέλεια, ἀκοίμητος ζήλος. Γιὰ τὴν Πατρίδα, βλέπετε, ἡ ἀποστο- λὴ τῆς δικῆς σας γενεᾶς εἶναι διπλῆ. Πρέπει νὰ νὰ π λ ὁ σ ῆ. Πρέπει νὰ δώσῃ ὅχι μόνον ὅσα θὰ ἔδινε μόνη τῆς, ἀλλὰ κι' ὅσα δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ ἡ ἄλλη. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἐρ- γασία!

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἀφοῦ περπάτησαν πολὺ ἀκόμα, βρέθηκαν ἐμπρὸς σὲ μιὰ ξύλινη πόρτα χαμηλὴ. Πλάγι τῆς, σὲ μιὰ πινακίδα, διαβάζονταν καθαρά: Φ λ έ ε ς μ ε γ κ ρ ι ζ ο ύ.

Ἡ Ἐλισσάβετ ἀνατρίχιασε. Μὰ ἡ Ζερμαίν πού τὴν εἶδε, γέλασε καὶ τῆς εἶπε:

—Φοβάσαι; Ἐμένα μὲ διασκεδά- ζει. Εἶναι ὅπως ὅταν βλέπω κανένα μπουκαλάκι ποὺ γράφει ἀπάνω «Δη- λητήριον». Ἐχω τρομερὴ ὄρεξι νὰ τὸ ἀνοίξω. Ὅχι, γιὰ νὰ τὸ ἐγγίσω βέ- βαια, ἀφοῦ δὲν πρέπει, μὰ ἔτσι γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξω. Ὅπως καὶ τώρα θάθελα τόσον νὰ πῶ σ' αὐτὸν τὸν μικρὸ μαθη- τεύομενο ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

—Γιὰ πάρε, Ζερμαίν, τὴν «Κατή- χηση» καὶ ρώτησε τὸν αὐτὸ τὸ μέ- ρος, τῆς εἶπε τότε ὁ κ. Μπεκκάρ.

Καὶ τῆς φώτισε μὲ τὴν λυχνία τοῦ τῆς σελίδας τοῦ μικροῦ βιβλίου ποὺ τῆς ἔδωκε στὰ χέρια τῆς.

—Πὼς καταλαβαίνουμε πὼς ἔχει «γκριζοῦ» σὲ μιὰ φλέβα;

Ὁ μαθητευόμενος ἔκλεισε τὴν πόρ- τα ποὺ εἶχε μισανοίξει καὶ κοιτάζον- τας πότε τὸν κ. Μπεκκάρ καὶ πότε τὴν Ζερμαίν, ἀποκρίθηκε:

—Τὸ καταλαβαίνουμε ὅταν ἡ φλό- γα τῆς λυχνίας ἀνεβαίνει καὶ ἡ λυ- χνία ζεσταίνεται.

—Τί πρέπει νὰ κάμουμε, ἄμα τὸ καταλάβουμε;

—Νὰ τραδηθοῦμε σιγά-σιγά, κρα- τώντας τὴν λυχνία κοντὰ στὸ χῶμα καὶ χωρὶς νὰ τὴν κουνόμε, οὔτε νὰ τινά- ξουμε τὰ ρούχά μας γιὰ νὰ φύγῃ τὸ ἀέριο, καὶ νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν ἐπι- στάτη.

Τί πρέπει νὰ κάμουμε ἂν ἡ λυχνία εἶναι χαλασμένη καὶ κοκκινίζει τὸ συρματόπλεγμα τῆς;

—Πρέπει... Δὲν ξέρω πιά! ἐτραύ- λισε τὸ παιδί, στενοχωρημένο.

—Πὼς; τὸ ξέρεις, εἶπε ὁ μηχανι- κός. Πρέπει...

—Νὰ σδύσουμε ἀμέσως τὴν λυχνία! ψιθύρισε ἡ Διονυσία ποὺ πῆγε πίσω ἀπὸ τὸ μικρό...

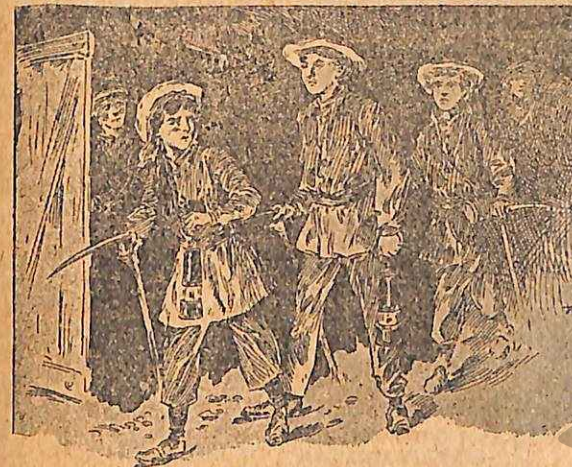
—Ναί... νὰ σδύσουμε τὴν λυχνία...

—Κατεβάζοντας τὸ φυτίλι...

—Μάλιστα... δὲν πρέπει νὰ φουή- ξουμε γιὰ νὰ τὴν σδύσουμε, καὶ νὰ εἰδοποιήσουμε...

—Αὔριο δὲν θὰ κομπιάζης, ἔ; τοῦ εἶπε τότε ὁ Μωρίς: δὲ θάχης; πάντα κάποιον νὰ σοῦ τὰ ψιθυρίξῃ σ' αὐτὴ.

Τὸ γυαλὶ τῆς λυχνίας τῆς Ἐλισσάβετ ἦταν τόσο μαῦρο, ποὺ ὁ Μωρίς δὲν μπό- ρεσε νὰ ἰδῇ τὴν ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξε.

Ὁ Μωρίς μῆκε ἀνάμεσα... (Σελ. 101 στ. α'.)

Τὴν ἐμάντευσε ὅμως, καὶ ὅταν ὁ μαθητευόμενος ἀνοίξε τὴν πόρτα νὰ περάσουν, ὁ Μωρίς μῆκε ἀνάμεσα στὴν Ἐλισσάβετ καὶ στὴ Διονυσία γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐμποδίσῃ κάθε κακὴ πράξη τῆς ἐξαδέλφης του.

Ἡ στοὰ ποὺ μῆκαν τώρα, ἦταν ἀρ- κετὰ πλατειὰ μὰ πολὺ χαμηλὴ. Οἱ ἐργάτες δούλευαν πλαγιασμένοι στὸ πλευρὸ μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ χῶμα, γιὰ νὰ σκάδουν μὲς στὴ φλέβα τὸ

πρῶτο αὐλάκι. Κι' ὅσο χτυποῦσαν, ἔ- πεφταν σωρὸς τριγύρω τῶν γυαλιστερὰ κομμάτια κάρβουνου καὶ μαῦρη σκόνη. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς βασιανίζονταν χωρὶς νὰ κἀνῃ τίποτα. Ἡ Διονυσία δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό του, ἔ- δλεπε ὅμως πὼς κτυποῦσε μὲ τὸ πι- κ ο ῦ ν ι τοῦ μιὰ μυτερῇ σφήνα ποὺ τὴν ἐμπήγνε μέσα στὸ κάρβουνο.

Σὲ κάθε χτύπημά του, ὁ ἐργάτης ἄφηνε ἕνα «χάν» ποὺ ἐμοιάζε- σαν νὰ τοῦ ἔσπαζε κάθε φορά κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ στήθος του. Τοῦ κάκου ὅμως: τὸ κάρβουνο δὲν ράγιζε.

Ἡ Ἐλισσάβετ θάθελε νὰ φύ- γῃ γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὸ θλιβε- ρὸ παράπονο. Μὰ ὁ ἐπιστάτης στεκότανε στὸ ἀνοιγμα τῆς στοᾶς κοιτάζοντας τὸν ἐργάτη, ἐνῷ ὅλοι τριγύρω μένανε σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι, γεμάτοι λύπη καὶ θαυμασμό.

—Ὁ ἐξουρασθῇ πιστεύω

τώρα, σκέφθηκε ἡ Διονυσία, ἡ θὰ τὸ παρατήσῃ.

Καὶ δυνατότερα:

—Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ παρατοῦν ὅταν εἶναι πολὺ σκληρά, ἡ ἔχω λάθος;

Ὁ ἐργάτης δὲν ἀποκρίθηκε.

Ἡ Διονυσία ποὺ ἦταν πίσω του, δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ἂν τὴν ἔδλεπε ἀπὸ τὸ πλάγι: εἶδε δύο μάτια λαμπρὰ νὰ φωτίζον τὸ μαυρισμένο καὶ ξερα- νικανὸ τοῦ προσώπου καὶ νὰ

καρφώνωνται μὲ λύσσα στὸ σημεῖο ποὺ τοῦ ἀντιστεκό- τανε.

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ πικου- νιοῦ τοῦ ὁ ἀνθρωκωρύχος καθάρισε τὴν σκόνη ποὺ σκέ- παζε τὴν σφήνα του, ποὺ εἶχε πιά μῆνι ὀλάκαρη στὸ κάρβουνο, ἔσκαψε λι- γάκι ἀπὸ τριγύρω καὶ ἐκ- νάρχισε νὰ κτυπᾷ.

Σταλαγματιὰς ἀπὸ ἰδρω- τα κυλοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸν σκούφο του καὶ κατέβαιναν σιγά-σιγά στὴν καμπούρια- σμένη ράχη του, σχηματί- ζοντας λευκὰ αὐλάκια ἐπ' αὐ- τὴν. Καὶ ἡ κραυγὴ τοῦ γινόντανε τόσο δυ- νατὴ, ποὺ ἡ Διονυσία νόμιζε πιά σὲ κάθε σήκωμα τοῦ πικουνιοῦ πὼς δὲ θὰ πρόφαινε νὰ τὸ ἰδῇ νὰ κατεβαί- νη, γιατί θὰ λιγοθυμοῦσε.

—Α! φθάνει πιά! φώναξε ξαφνικὰ

τὸ κορίτσι. Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος θάσκαθη. Κι' ἀφίνοντας, νὰ πέσῃ ἡ σθυσμένη τῆς λυχνία, πλησίασε τὸν ἐργάτη καὶ θέλησε νὰ τοῦ κρατήσῃ τὸ χέρι, (*). Μὰ κείνη τὴ στιγμὴ τὸ χέρι σηκώ- νοντας καὶ τὸ πικούνι, θὰ τὴν πλήγ- γωνε φρικτὰ στὸ κεφάλι. Εἶχε κι' ὅλα ἐγγίσει τὸ μέτωπό της, ὅταν ὁ ἐρ- γάτης γύρισε πίσω του.

—Δυστυχισμένη! ρώναξέ με ἀγωνία,

Καὶ πιάνοντας τὸ χέρι τῆς περήφανης.

θὰ σὲ σκότωνα! Κι' ὅστερα, μαλακώ- νοντας τὴ φωνή του, ἔρριξε κατὰ γῆς τὸ πικούνι του, πῆρε στὰ χέρια του ποὺ τρέμανε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μὲ μιὰ τρυφερότητα ποὺ δὲν λέγεται, εἶπε:

—Ὁ! δυστυχία! Ὁ σκότωνα τὴ Διονυσία μου!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἐπανάσταση

Αὐτὴ ἡ ἐκρήξη τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Κουτουριε δὲ βά- σταζε πολὺ.

Ἀπότομα συγκρατήθηκε πάλι.

Αἶμα δὲν φαίνονταν στὸν ἄσπρο λι- νὸ σκούφο καὶ τὸ κορίτσι ἂν καὶ ξα- λισμένο, δὲν ἐμοιάζε νὰ ὑποφέρῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΛΥΠΑΜΑΙ...

Λυπάμαι τ' ἀχνολούλουδο στὴ λάσπη πεταμένο, — ἄσπρο μισοσβησμένο — ἀγνωρίστο, νεκρό.

Τὸ ναυαγίον ποὺ ἀνέλειπα καλεῖ τὴν Παναγία — νεκροῦ παρηγορία — στὸ μανιωμένο ἄφρο.

Καὶ τὸ πουλάκι τὸ μικρὸ ἀπὸ ψηλά πεσμένο Χειμῶνα — πεθαμένο — μ' ἀγέρι βορραινόν.

Ὁ! πὼς λυπάμαι κάθε τι ποὺ μάταια πεθαίνει — ψυχὴ ἀγαπημένη — καὶ πάει στὸν οὐρανόν!

ΜΗΤΣΑ Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 98.

μὴ ξαναγράφης ὁμοίως τοὺς ἀριθμούς) **Διδυμάλαν** (ὥραία ἡ ἐπιστολή σου) εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μ. πρέπει νὰ ἐκχωρήσῃς 20 λεπτά διὰ τὴν διαβίβασιν.) **Φωσφόρα** (ἐλφίθησαν) **Κλω-ν** **Ελαίας** (ἡ μεταφορά σου δὲν ἐκληρώθη ἀκόρη τοῦ Ταμείου αὐτὸ κατηγορήθη) **Πληγωμένον Τροῖαν** (νέα βιβλία τοῦ κ. Ε. ἐξεδόθησαν αὐτὰ πού ἀναγγέλλουν σχεδὸν σὲ κάθε φύλλον) **Αγαμέμνονα Κ. Γ.** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις) ὁ τόμος εἶναι τοῦ 1898 καὶ τιμᾶται μετὰ ταχυδρομικὰ 23,50 ἄλλο σχετικὸ μνηστικὸν ὅρηλα εἶναι τὰ «Τέκνα τοῦ πλοιοῦρχου Γράντ».) **Ἀφελή Κυπριοπούλαν** (δέχομαι postal order μπερεῖς νὰ στείλῃς, ἔνα ποσὸν γιὰ τίς μικρὰς παραγγελίας σου, κ' ὅχι κυπριακὰ γραμματόσημα πού ἡ ἐξαργύρωση τῶν ἐδῶ εἶναι ἐνδεχόμεν) **Αἰτόπουλο** (σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς) τὰ ψηφοδέλτια δεκτά) **Μεγαλειότης τῆς Πατρίδος** (ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως δὲν εἶναι περιττός, γιατί καμμιά φορὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ κανένα λάθος, καμμιά σύγχυσις) αἱ Ἀσκήσεις διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς δὲν εἶναι βέβαια ὑποχρεωτικαί· ἀλλὰ ὅποιος λύει καὶ αὐτάς, ἔχει μεγαλυτέραν πιθανότητα διὰ βραβεῖον) **Ἀργο-ναύτην** (χημέος κόπος) Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκταί· αἱ λύσεις μά-λιστ'.) **Τριτοπύ** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γωνυμία καὶ εὐχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ καὶ νὰ μὴ γράφῃς μεγαλυτέρον γράμμα) **Ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους** (τὰ ἔσ εἶλα ὅλα συστη-μένα τὴν 22 Ἰανουαρίου) θὰ τὰ ἐλαδεις τώρα) **Ἀγγελον τοῦ Μαα-θῶνος** (ὅλα ἐλφίθησαν γράψε μου) **Κόντε Ραπαπάκη** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις) ὁ νέος συνδρομη-τὴς μπορεῖ νὰ πᾶρῃ καὶ τὰ προη-γούμενα φύλλα, κάμων τὴν συνδρο-μὴν του ν' ἀρχίξῃ ἀπὸ 1ης οἰου-δήποτε περασμένου μηνός) **Ἀγρό-μητον Πολεμιστήν** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἔδωκεν τοῦ Συλλόγου καὶ περι-μένω πολλά) **Ἀφροσμένο Κῦμα** (αὐτὸ σου ἐξέλεξα, ἀπὸ τὸ Ἀνέμω-νι τὸ ἔχει ἄλλη) **Ἀσπρο Συντε-φάκι** (πᾶς τῆς ἀδελφῆς, σου πῶς τὸ ψευδώνυμο πού τῆς ἐξέλεξα εἶναι Α. Κ.) **Ἀμάραντον** (τὰ ἐλαδα ὅλα, ἐστὶν εὐχαριστῶ) **Ἰνὲς** (ὀφείλεις ὑπολοῖπον δρ. 1,65) **Ἐδξανον Πόν-τον Κοφτερό Σπαθί**, **Ἡλιόλουστην Φαροπούλαν** κτλ. κτλ.

Ἐλπιδοφόρον **Ἐλληνίδα**, **Μαν-τεῖον τῶν Δελφῶν**, **Ἥρωα τῆς Κίου ταχείας**, **Κάστορα** (ἐλαδα, εὐχαριστῶ) **Μικρασιάτην**, **Μαϊού**, **Τρελλό Ναυτοπούλου**, **Γερναῖον Πολεμιστήν**, **Δημητρίαν Σ**, **Νιαβόραν** (ἐστὶν εὐχα-ριστῶ)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβες μετὰ τὴν 19ην Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ κα-λοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγ-καίριος ἀνανέωσις τῆς συνδρο-μῆς του.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλόουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ δραχ. 1,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδρ. ἡμετέρας δὲν ἐδίδοντο διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 1990 Διαγωνι-μοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐπ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόρη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

175. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτον μου εἶναι ἄρθρον,
Νότα τὸ δεύτερόν μου,
Τὸ τρίτον μου εἶναι ζῶα
Καὶ ἔξω τὸ σύνολό μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Παπαρούνας.

176. Μεταγραμματισμός

Βγάλε λάμβδα, βάλε σίγμα
Καὶ τῶρ κίτο σαλατικό.
Πάρα ἔξω ἀπ' τὴν Ἀθήνα,
Γίνεται ὥρατι χωρίδι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους.

177. Ἀναγραμματισμός

Μιάς νήσου τοῦ Αἰγαίου
Ἐνα γράμμα ἂν τῆς οὖσος
Καὶ τὴν ἀναγραμματίσω,
Ἄλλῃ νήσῳ τοῦ Αἰγαίου
Εὐκόλῃ θὰ σχηματίσω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Δημ. Γ. Ζορμπά.

178. Δημῶδες Αἶγυμα

Γερανοὶ πετοῦσαν,
Τὶ πολλοὶ πού ἦταν!
Ἐνας εἶχε μπρός του δύο,
Ἄλλος εἶχε πίσω του,
Κι' ἕνας πάλι γερανός.
Ἐνα πίσω καὶ ἕνα μπρός.
Πόσοι ἦταν ἀκριβῶς;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνατολίτου

179. Ἐξάγωνον

* * * = Ἀριθ. ἐπιθετον
* * * * = Μάντις.
* * * * * = Ἀρχιερεὺς.
* * * * * = Ὑλικόν.
* * * * * = Βεβαιωτικόν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

180. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεσ-τραμμένον Κυβόλεξον.

Ἐντὸς τῶν κατωτέρω τριῶν φρά-σεων νὰ εὑρεθῶν τρεῖς λέξεις ἀπο-τελοῦσαι Κυβόλεξον. Αἱ λέξεις αὗ-ται ἀναγινώσκονται εἰς τὰς φράσεις ἀντιστρόφως:

1. Ἡ Μοῖρα κόπτεται τὸ νῆμα τῆς ζωῆς.
2. Ὁ Ἰσαάκ ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰακώβ.
3. Οἱ κρῖνοι ἀνθίζουν τὴν ἀνοιξιν.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Καλαματ. Δουλοῦδι

181. Ἀκροστιχίδες Ἀκροστι-χίδων.

Α'. — Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτω-θι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νηστὰ τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα θεότητα ἢ νόμφη τῶν ὕδατων.

1. Ὄρα τοῦ ἔτους. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Πόλις ἢ ὄρος νήσου. 4. Φωτιστικόν. 5. Αρχαιοτάτος ποιητής.

Β'. — Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτω-θι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ρῆμα, τὰ δὲ δεύτερα μέρος δεινρό-φυτον.

1. Οἶκος Θεοῦ. 2. Μέρος νοσηρὸν. 3. Οὐράνιον σῶμα. 4. Συνώνυμον τοῦ σκότους. 5. Προφήτης.

Γ'. — Τῶν ὡς ἂν τεσσάρων εὐρε-θησομένων λέξεων, τὰ μὲν ἀρχικὰ ἀπο-τελοῦν ἄγιον, τὰ δὲ τρίτα γράμματα δημικὸν ῥῆμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

182-186 Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γραμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, μετὰ ἡ ἂν ἐνα-γραμματισμοῦ, ἄλλα τόσα λέξεις: τέρας, ὄλβος, ἔρμα, τῆμος, τέσμα, Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκ. τῆς Οὐαλλίας

187. Κρυπτογραφικόν.

12345678 = Ἀρχ. συγγραφεὺς.
21468 = Εἶδος πλοίου.
3168 = Συντροφος ἥρωος.
467765 = Πόλις τῆς Γαλλίας
56728 = Θεός.
63128 = Μουσικὸν ἔργονον
754568 = Ἀρχ. στρατηγός.
8576 = Ὅρος.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ἀγκυλί.

188. Μικτόν.

αι-μν-υιε-γγιν-αε-δ-αε-γν-αε
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σικωνίας Αἰθας

189. Γεῖφος.

Οἱ : ο πλὰς ο φελλοί.
ο ο
ο ο

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Καρνοουδραῖου
Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

190. Etoile

* * * Horizout: il tombe pen-
* * * dant l'hiver; perpend: ani-
* * * I * * mal domestique; diago-
* * * nal: fruit et homme qui
* * * vit seul.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀδάμαντος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φυλ. 44

653. Σικελία (οὐ, καί, Λαία.) —
654. Πάφος, Ταφος. — 655. Ὁ μό-
σχος, ἡ Μόσχα. — 656. Κόης.

657. Α-ΝΑ-ΦΗ 658. ΚΛΕΟΜ-
Α-ΝΑ-ΤΟ-ΜΙ-Α ΒΡΟΤΟΣ (Δε-
ΦΗ-ΜΙ-ΟΣ ρος, ἔλεος, ὁ
Α βολός, Μάτς,

Βόλος, ρόμβος, τόμος, Σέρβος.) —
659 661. 1. Ἀνοστής. 2. Ἡ Θή-
ρα. 3. Ἡ ἴαινα. — 662. ΘΗΣΕΥΣ

(Θήρα, ΘΗβαι, φῦσις, ΒενΕτία,
ΚεφΥρα, Λευκωσία.) — 663. Ὁ
ἐξὼν πτωχὸν δανείζει Θεοῦ. — 664

Οὐδέ τις ἡγάπησε τὸν ἐρωϊστήν
(οὐδ εἰς νη· απ εἰς α· τονε·γο εἰς
τιν) — 665. Point de nouvelles.
bonnes nouvelles. — 666. La foi

soutient, la charité soulage, l'
espérance sourit.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλᾶ
στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέ-
ραν τῶν 10 λέξ. 80 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ
ἑξῆς δὲ στοιχεῖα λεπ. 10 καὶ μετὰ αὐτὰ
λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' — 123)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

(ΚΒ' — 126)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

(ΚΒ' — 127)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

(ΚΒ' — 128)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

(ΚΒ' — 129)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

(ΚΒ' — 130)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

(ΚΒ' — 131)

Η ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ

Μὴ θέλοντα ν' ἀδικήσῃ τοὺς ἐ-
τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν ἐπι-
θυμούντας νὰ μετὰσχῶσι τοῦ προ-
κηρυχθέντος Διαγωνισμοῦ, παρα-
τελεῖ καὶ ὅτι πολλῶν παρακλή-
σεων τὴν προθεσμίαν τῆς λήψεως
ἀπαντήσεων μέχρι 31 Μαρτίου
γνωρίζουσα συγχρόνως ὅτι τὰ
πο ἐληθησόμενα βραβεῖα θὰ εἴ-
ναι τρία ἀντὶ δύο, καὶ τοῦτο ὡς ἐ-
τῆς ἀθροῦς ἀποστολῆς ἀπαν-
σεων.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

(ΚΒ' — 132)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

(ΚΒ' — 133)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

(ΚΒ' — 134)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

(ΚΒ' — 135)

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθίας. Ἀνοίξεως